

Megpróbáljuk minél jobban kiszolgálni az igényeket – persze szigorúan minőségi rendezvényekkel

Dolgozott-e már Ön korábban kultúrdiplomataként? Vannak-e ilyen jellegű tapasztalatai?

Az ELTE-n és a Közép-Európa Egyetemen antropológiát tanítottam, eredetileg pedig irodalomtörténész vagyok, abból is doktoráltam.

Megpróbáljuk minél jobban kiszolgálni az igényeket – persze szigorúan minőségi rendezvényekkel

Dolgozott-e már Ön korábban kultúrdiplomataként? Vannak-e ilyen jellegű tapasztalatai?

Az ELTE-n és a Közép-Európa Egyetemen antropológiát tanítottam, eredetileg pedig irodalomtörténész vagyok, abból is doktoráltam. Aztán Szerbiában voltam két évig, ahol egy EU-projektet vezettem. A civil társadalom építésének, újraélesztésének az elősegítése volt a célunk, ami a gyakorlatban abból állt, hogy különböző nem állami szervezetek munkatársait arra tanítottuk, hogy miként lehetséges hatékonyan működni, és hogyan kell pályázni – és ez azért nekem nagyon nagy iskola volt. Ott tanultam meg, milyen az, amikor az embernek munkatársai, beosztottai vannak, meg az adminisztrációs munkába is beletanultam. Most majd a pozsonyi Magyar Intézetet is megpróbálom egy kicsit az ott szerzett tapasztalatokra támaszkodva működtetni. A jövő évben felhasználható pénzkeretünk előreláthatólag eléggé szűkös lesz majd, és már csak ezért is kénytelen leszek a civil társadalom építésében szerzett tapasztalataimból meríteni. Szeretném elérni például, hogy az intézet is részt vehessen pályázatokon, merthogy erre most nincs lehetőség. És más vonatkozásokban is szeretném a merev, protokolláris formákat feloldani és a kultúrdiplomáciát közelíteni kicsit a civil szféra működéséhez. Szerintem ebből mindenkinek csak haszna származhat.

A következő kérdésemre részben már választ is kaptam, hiszen éppen a koncepcióról akartam kérdezni. Persze, ez még csak az érem egyik oldala: a működéshez szükséges anyagiak bebiztosítása...

Igen, de ez kihat ám mindenre! Én ugyanis projektekben gondolkodom, és nem arra készülök, hogy csupán a költségvetési keretösszegeből gazdálkodunk. Amit a magyar államtól kapunk, csak habnak tekintem a tortán. Az alig elég többre, mint az épület fenntartására és a fizetéseinkre, a többit magunknak kell előteremteni. Eddig azt tanítottam, hogyan kell pénzt szerezni, itt most majd a gyakorlatban fogom ezt a tudást kamatoztatni.

Tehát végső soron a pályázatok elbírálásán múlik majd, mi az, ami megvalósul...

Eddig pedig nagyon sok esetben az államapparátuson múltott. Központilag kiosztottak bizonyos programokat, csak hogy ami, mondjuk, Franciaországban jó a közönségnek, egyáltalán nem biztos, hogy itt is jó. A pályázati rendszer azért is megfelelőbb, mert önállóbbá válik általa az intézet működése, és így közelíteni lehet az adott közeg igényeihez. Arról már nem is beszélve, hogy ott vannak az állami üdvöskék, akiket nagy előszeretettel küldenek ki, és az a pénz, amit az állam programra ad, visszavándorol a mindenkor kormányzat saját otthoni kedvenceihez. Persze, ha valami tényleg jó, és úgy érzem, hogy itt is lenne rá igény, akkor természetesen meghívom, de akkor meg is keresem hozzá a megfelelő forrásokat. Jól van ez így! Ami rendkívül fontos, hogy a szponzorokkal nagyon jó viszonyt kell kiépítenünk – és hogy szolgáltatnunk kell: ki kell szolgálnunk a közönségünk igényeit.

Milyen változás várható a műsorpolitikában?

Nagyon fontosnak tartom, hogy a fiatalokat célozzuk meg. Hogy az iskolákba és az ifjúsági klubokba az jusson el, ami a magyarországi fiatalok körében is éppen a legnépszerűbb, és ne rég letűnt csillagok vagy holmi 19. századot idéző, nemzeti romantikus programok. Szeretném, ha Kassán lenne egy emberünk, aki a keleti országrész kulturális intézményeinek programokkal való ellátásáért felelne. Folyamatosan járná a vidéket, és felmérné, hogy az iskolákban, kultúrházakban, klubokban mire van igény, hogy milyen kiállítást, zenekart vagy DJ-t lehet az adott helyre kivinni. Tehát megpróbáljuk majd minél jobban kiszolgálni az igényeket – persze szigorúan minőségi rendezvényekkel. Ez lenne az egyik változás. A másik pedig az, hogy szeretném, ha szolgáltatóként működnének, a kultúrát és az említett szolgáltatói tevékenységet is maximálisan tágan értelmezve. Ha például valaki Magyarországról azzal fordul hozzánk, hogy szlovákiai partnerszervezetre lenne szüksége valamilyen cél megvalósításához, mi összehozzuk őt valakivel, aztán tanácsot adunk nekik, miként fogjanak hozzá a munkához, hogy mivel és hol tudnának pályázni, milyen további partnereket lehetne még bevonni stb.

Az intézetnek feladata a hazai magyar közeg kulturális igényeinek kielégítése éppúgy, mint a magyar kultúrának a szlováksághoz való eljuttatása...

E téren is hangsúlyeltolódást szeretnék. Fő célom a többségi társadalom megszólítása. Szinte már közhely ugyanis, de igaz, hogy egy adott kultúra megismertetése csökkenti a vele szembeni ellenérzéseket. Ráadásul szerintem ez akár üzletileg is sikeres vállalkozás lehetne. Azt hiszem, az északi szlovák városokba is nagyon sok magyar kulturális „terméket” el lehetne vinni, oda, ahol a magyarországi cégek is kimutathatóan sokkal kevésbé vannak jelen, mint délen. Például meg kéne vizsgálni, a Mindentudás egyetemét át lehetne-e hozni Szlovákiába. Ez egy magyar szabadalom, és ha sikerülne itt meghonosítani, mindenki tudná, hogy honnan származik. Szeretném bebizonyítani, hogy a határok átjárhatóak – még a kultúrában is. Sőt: hogy a kultúrában valójában nincsenek is határok.

HIZSNYAI ZOLTÁN